

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/297/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218204439
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7218204439.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávký Zborovjanovej a JUDr. Andriany Murínovej v spore žalobcu: H. X., Z..G., V.: XX XXX XXX, G. G. D. XXX/A, H. proti žalovanej: N. K., T.. X.XX.XXXX, H. Y.V. - W. V., Y., o zaplatenie 437,19 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 25Csp/134/2018-182 z 27.6.2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t. j. o zamietnutí žaloby po sumu 47,37 €. V prevyšujúcej časti z r u š u j e rozsudok súdu prvej inštancie a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 437,19 Eur s úrokom vo výške 84,08 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 437,19 Eur od 1.3.2018 do zaplatenia, poplatky vo výške 12,51 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol tak, že strany sporu nemajú právo na náhradu trov konania.

2. Vychádzal z toho, že právny predchodca žalobcu (pôvodne Poštová banka, a.s.) sa žalobou doručenou súdu dňa 9.5.2018 prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť mu titulom Zmluvy o úvere sumu 437,19 eur, úroky vo výške 84,08 eur, úroky vo výške 360,84 eur, úroky zo zostatku nesplatennej istiny, t.j. zo sumy 437,19 eur, vo výške 25,5% ročne zo sumy 437,19 eur od 1.3.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 437,19 eur od 1.3.2018 d zaplatenia, poplatky vo výške 47,37 eur, ako aj nahradiť mu trovy konania. Dôvodil skutočnosťou, že na základe Zmluvy o úvere č. 1314434864 poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej peňažné prostriedky a to vo výške určenej podľa Zmluvy, vo výške 1000 eur. Žalovaná sa podľa Zmluvy zaviazala vrátiť poskytnuté prostriedky v splátkach v splátkach s lehotou splatnosti tej - ktorej splátky dohodnutou v Zmluve. V dobe od uzatvorenia Zmluvy po vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru žalovaná splatila svoj záväzok len čiastočne, pričom jednotlivé platby a spôsob ich započítania sú uvedené v listine „Aktuálny stav úveru“. Do 28.2.2018, z ktorého dňa je vystavený výpis z úverového účtu, splatila žalovaná na istine sumu 562,81 eur, na úroky sumu 247,19 eur a na poplatku sumu 59,14 eur. Žalobca si v konaní uplatnil tak zákonné, ako aj zmluvné úroky z omeškania. V dôsledku neplnenia úveru žalovanou riadne a včas, žalobca v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka vyhlásil dňa 18.6.2015 úver za predčasne splatný a zaslal žalovanej výzvu na úhradu dlžnej sumy, ktorý však žalovaná neuhradila, preto si žalobca uplatnil svoje právo súdnou cestou. Uznesením zo dňa 9.1.2018, č.k.25Csp/134/2018-122 súd pripustil, aby z konania vystúpila spoločnosť Poštová banka, a.s. (IČO: 31 340 890, so sídlom Dvořákovo nábřežie 4, Bratislava) a na jej miesto vystúpila spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s., aktuálny žalobca. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení

v konaní predložil súdu zmluvu o úvere č. 1314434864, Všeobecné obchodné podmienky, Zmluvu o postúpení pohľadávky, aktuálny výpis z účtu žalovanej, výzvu na úradu dlžnej sumy, listinu „Aktuálny stav úveru“ a špecifikáciu sankčných úrokov. špecifikáciu zmluvných a sankčných úrokov do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Súd citoval §§ 524, 526 OZ a dôvodil, že mal za preukázané, že žalobca nadobudol pohľadávku, ktorá je predmetom tohto súdneho konania s príslušenstvom a so všetkými právami a povinnosťami, ktoré sú s ňou spojené. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 18.6.2015 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na uhradenie dlžnej sumy, keďže jej konaním došlo k podstatnému porušeniu ustanovení zmluvy o úvere, ako aj obchodných podmienok, preto sa úverová pohľadávka stáva k 18.6.2015 predčasne splatnou v celom rozsahu. Vyzval ju na uhradenie sumy k tomuto dátumu vo výške 568,64 eur. Podľa ust. § 53 ods. 4 cit. zákona, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,

b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa a ďalšie dôvody ...

3. Súd mal za preukázané nesporné tvrdenia žalobcu v konaní vyplývajúce z predložených listinných dôkazov medzi stranami sporu. Žalovaná na základe Zmluvy o úvere č. 1314434864 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu žalobcom a žalovanou dňa 3.7.2013 neuhradila pohľadávku žalobcu predstavujúcu nesplatenú časť dlžného úveru vo výške 437,19 eur. Nakoľko žalovaná nedodrжала zmluvné podmienky žalobcu dojednané pri uzavretí Zmluvy o úvere a to ani v poskytnutej dodatočnej lehote, a to aj napriek tomu, že žalovaná bola k úhrade splatnej pohľadávky dodatočne vyzvaná, súd zaviazal žalovanú k povinnosti uhradiť žalobcovi dlžnú sumu poskytnutého úveru vo výške žalobcovi 437,19 Eur so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 437,19 Eur od 1.3.2018 do zaplatenia, poplatky vo výške 12,51 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd priznal žalobcovi zmluvné úroky a úroky z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 84,08 eur (§ 3 nar. vlády 87/95 Z.z. a § 121 ods. 3 OZ). V prevyšujúcej časti žaloby, vo vzťahu k zmluvným úrokom žalobu ako nedôvodnú zamietol, keďže tieto si žalobca uplatnil aj za obdobie po zosplatení úveru, t.j. po 18.6.2015 do zaplatenia. V zmluve však bola jasne dohodnutá doba trvania úveru do 10.7.2015. Na podporu tohto názoru Uvedenou problematikou sa zaoberal Krajský súd v Prešove, ktorý v rozsudku 6Co182/2011 zo dňa 18.9.2012 vyslovil tento právny názor: „Pokiaľ si účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby splatnosti nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru úroky z omeškania. Ide o odlišný inštitút oproti odplätným úrokom a ten má sankčnú povahu. Jeho typickým znakom v občianskoprávných veciach je jeho administratívny strop... Za čas po splatnosti úveru má teda veriteľ právo na úroky z omeškania vo výške stanovenej všeobecným záväzným právnym predpisom. Akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania sa dostáva do rozporu so zákonom. Takýmto neprípustným navyšovaním úrokov z omeškania je aj právna konštrukcia navýšenia úrokov z omeškania o úroky za úver, napr. zmluvnou podmienkou o platení úrokov za úver do zaplatenia aj po splatnosti úveru a teda počas omeškania. Úverové obdobie nie je podstatnou zložkou úveru, ale pokiaľ sa úver podmieňuje úverovým obdobím, zákonite nastáva zmluvne dohodnutá splatnosť úveru a ku dňu splatnosti má dlžník povinnosť zaplatiť úver a úroky. Pokiaľ žalobca predformuloval žalovanému spotrebiteľovi klauzulu, podľa ktorej má žalovaný platiť po splatnosti a teda po vzniku omeškania nielen úroky z omeškania, ale ďalej aj odplätné úroky, ako keby ďalšiu cenu úveru, tak sa neprípustne dostáva zmluva do rozporu so zákonom, pretože dochádza k prevýšeniu zákonom stanovenej výšky úrokov z omeškania. V tejto časti je zmluva pre rozpor so zákonom neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Súd nepriznal žalobcovi sumu za 1. upomienku na úverovom účte zo dňa 19.11.2014 vo výške 9,96 eur, ako aj za 2. upomienku na úverovom účte zo dňa 23.12.2014 vo výške 24,90 eur, nakoľko mal za to, že na poplatok za upomienku niet žiadneho zákonného nároku, t.j. nemôže patriť žalobcovi ako veriteľovi v prípade ak si tento uplatňuje paušálnu náhradu ujmy za omeškania, keďže pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa, pričom výšku poplatku za upomienky v danom prípade súd považoval v rozpore s dobrými mravmi, keďže táto je nad rámec vecných nákladov žalobcu a nemôže predstavovať ďalšiu sankciu za omeškание dlžníka, keďže omeškание je už sankcionované úrokmi z omeškania (§ 3 ods. 1 OZ).

4. Nakoľko žalobca mal v spore čiastočný úspech, súd by mal zaviazat' žalobcu nahradiť žalovanej trovy konania v celom rozsahu, avšak nakoľko žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, pričom neúspešný žalobca na ich náhradu právo nemá, súd vyslovil, že strany sporu nemajú právo na náhradu trov konania.

5. V podanom odvolaní žalobca poukázal jednoznačne na nepreskúmateľnosť rozsudku, a to vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol v prevyšujúcej časti. Čo do vyhovujúcej časti žalobca nepodal odvolanie. okrem iného v odvolaní uviedol žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd a akýkoľvek štátny orgán v SR má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom zjavné naplnené nebolo. V tejto súvislosti si dovoľíme poukázať napríklad na § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „ZOS“), podľa ktorého: „Spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatiť pred dohodnutou lehotou splatnosti. V takom prípade je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia.“ Výkladom a contrario, v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Taktiež chceme poukázať na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). V prípade zmluvného úroku Žalobca zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Uvedené znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa (Žalobcu) za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda späť aj nárok Žalobcu na zmluvné úroky, pričom Žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojím podpisom Zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka („ObZ“), dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou zmluve. Úroky je povinný platiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia_ peňažných prostriedkov. Uvedené znenie § 503 ods. 3 ObZ upravuje obdobie za ktoré má veriteľ nárok na zmluvný úrok. Už z jazykového výkladu je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezosplatnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak teda je dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. V zmysle vyššie uvedeného s ohľadom na bod 6.4 Obchodných podmienok: „V prípade, ak sa stane úver predčasne splatným, Banka je oprávnená úročiť nesplatenú istinu úveru zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania až do úplného splatenia zmluvného záväzku Klienta voči Banke.“ Je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo úmyslom žalobcu a žalovanému musel byť tento zámer vzhľadom formuláciu jasný. S obchodnými podmienkami úveru sa Žalovaný oboznámil a vyjadril s nimi súhlas, čo potvrdil svojím podpisom na Zmluve. Tento záver konštatoval vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd ČR Rozsudkom 32Cdo 3830/2014, podľa ktorého jazykové vyjadrenie právneho úkonu musí byť posudzované z hľadiska gramatického (jazykového), logického a systematického výkladu a súd okrem uvedeného posúdi na základe dokazovania, aká bola skutočná vôľa strán v okamžiku uzatvárania zmluvy a táto vôľa nebola v rozpore s uvedenými výkladmi. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku Žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej

uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. Možno teda zhrnúť, že v prípade zmluvného úroku ide de facto o odmenu veriteľa za poskytnutie úveru, pričom v uvedenom prípade k vráteniu plnej výšky úveru zo strany žalovaného doposiaľ nedošlo, na základe čoho je žalobca naďalej oprávnený aj na zaplatenie tejto položky. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka, by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadze určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu. Žalobca taktiež nesúhlasí s tvrdením súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Zároveň týmto žalobca dáva súdu do pozornosti ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania, pokiaľ nie je zo zákona daná povinnosť platiť poplatok z omeškania. Dlžníkovi, ktorý sa ocitne v omeškaní, tak pribúda ďalšia platobná povinnosť popri už existujúcom peňažnom dlhu. Peňažný záväzkový právny vzťah môže byť chápaný ako hlavný alebo vedľajší. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu, resp. k získaniu určitej sumy peňazí. Vedľajším a akcesorickým peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Najvýraznejšie tieto odlišnosti demonštruje skutočnosť, že aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať úroky dohodnuté v zmluve, na druhej strane, úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj v prípade bezodplatnej pôžičky. Obidva úroky môže teda veriteľ žiadať popri sebe, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Zároveň žalobca uvádza, že zosplatením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza k zmene obsahu záväzku. Žalobca taktiež uvádza, že napriek judikovanému právu v oblasti zmluvného úroku a jeho uplatňovania po zosplatení úveru v rozhodnutiach Ústavného súdu IV 476/2012 a Najvyššieho súdu 4 OBo 143/1998, nie je na pôdach okresných súdov ustálená súdna prax v ich uplatňovaní. Žalobca si dovoľuje poukázať na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Co/13/2018 zo dňa 16.08.2018, v ktorom sa uvádza, že odvolací súd však nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že veriteľ zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy nemá právo na zaplatenie zmluvných úrokov za obdobie po tzv. zosplatení úveru, teda za obdobie potom, keď odstúpil od zmluvy pre neplnenie povinností spotrebiteľa - dlžníka, následkom čoho sa v súlade so zmluvou a aj so zákonom stal splatným celý dlh. V prípade úrokov z úveru teda nejde o „cenu obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý nemá istinu úveru k dispozícii a nemôže s touto nakladať“, ale o cenu úveru, nakoľko úverovú zmluvu uzatvára veriteľ (v tomto prípade Poštová banka a. s.), za účelom dosahovania zisku z podnikateľskej činnosti. Rovnako tak odvolací súd nesúhlasí so súdom prvej inštancie, že v prípade, že by dlžník bol povinný platiť úroky z úveru aj po zosplatení úveru, išlo by o „krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav“. Naopak, v tomto prípade ide o zákonom stanovené následky odstúpenia od zmluvy z dôvodu, že spotrebiteľ ako dlžník z úverovej zmluvy nespláca úver spôsobom dohodnutým v zmluve. Podľa názoru odvolacieho súdu práve situácia, keď by dlžník z úverovej zmluvy nebol po odstúpení veriteľa od tejto zmluvy povinný s dlžnou istinou zaplatiť aj úroky z úveru by navodila nespravodlivý stav, a to napr. aj v porovnaní so spotrebiteľmi, ktorí si svoje dlhy z úverovej zmluvy riadne plnia.“ „Ako už bolo uvedené, úroky z úveru sú súčasťou záväzku dlžníka (aj spotrebiteľa), na ktorom sa s veriteľom dobrovoľne dohodol v uzavretej zmluve. Ide o záväzok dlžníka platiť zmluvne dohodnuté úroky z úveru spolu so záväzkom vrátiť použité finančné prostriedky. Keď dlžník podľa dohody spláca dlh v splátkach, sú úroky z úveru splatné spolu s každou splátkou, celková suma úrokov musí byť dlžníkom zaplatená najneskôr so zaplatením zvyšnej istiny úveru.“ „Podľa názoru odvolacieho súdu je žalovaný ako dlžník z úveru povinný platiť úroky z úveru za skutočnú dobu používania poskytnutých finančných prostriedkov, teda až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi (pokiaľ si strany zmluvy v úvere nedohodli niečo iné). V zmluve je možné dohodnúť, že dlžník je povinný platiť úroky z úveru od poskytnutia úveru do dohodnutej doby splatnosti, pričom takáto dohoda, keď by sa dlžník zaviazal zaplatiť z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky, by nebola v rozpore s § 497 Obchodného zákonníka. V zmluve uzavretej v tomto prípade však takáto dohoda nebola, veriteľ rovnako ako jeho právny nástupca (žalobca) má preto právo na zmluvné úroky z úveru až do splatenia celej poskytnutej sumy. Úroky z úveru nie sú sankciou za porušenie povinnosti, ale súčasťou

peňažného záväzku dlžníka, preto napríklad by mal veriteľ právo z nezaplatenej sumy úrokov aj na úroky z omeškania, nešlo by o tzv. úroky z úrokov (takýto nárok však v konaní uplatnený nebol)." „Odvolací súd poukazuje na cit. úpravu § 506 Obchodného zákonníka. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na úpravu § 6 a § 13 ods. 3 Zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 29.07.2015, z ktorej vyplýva, že aj v prípade, ak by od Zmluvy o úvere odstúpil spotrebiteľ (teda dlžník z úverovej zmluvy), aj vtedy by musel zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď spotrebiteľský úver začal čerpať, a to až do splatenia istiny. Nie je preto žiaden zákonný dôvod na to, aby dlžník neplatil úroky z úveru do splatenia úveru aj v prípade, keď od zmluvy odstúpil veriteľ zo spotrebiteľského úveru (žalobca). Zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje len určitý okruh vzťahov, pričom však ako jeden z dôvodov zániku zmluvy o úvere upravuje, rovnako tak, ako aj Občiansky zákonník a Obchodný zákonník, odstúpenie dlžníka od zmluvy, a nie „zosplatnenie úveru" zo strany veriteľa." Žalobca si dovoľuje poukázať na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/22/2018 zo dňa 28.06.2018 v ktorom sa uvádza, že Krajský súd sa dôsledne zaoberal všetkými rozhodujúcimi otázkami, ktoré boli vznesené a nestotožnil sa s právnym záverom súdu prvej inštancie týkajúcej sa nároku žalobcu na zmluvný úrok. Nestotožňuje sa s názorom prvej inštancie, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňa 6.8.2014 a z dôvodu, že od konečnej splatnosti dlžník je v omeškani a musí platiť zákonné úroky z omeškania, bolo by dvojnásobným zaťažením spotrebiteľa, ak by mal platiť úroky z úveru ako aj úroky z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi. Odvolací súd zastáva názor, že zmluvný úrok bol dohodnutý medzi zmluvnými stranami v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX a žalovaný sa touto zmluvou zaviazal zaplatiť aj zmluvný úrok. V prípade, ak by úver splácal riadne a včas, platil by aj tento zmluvný úrok. Tým, že žalovaný neplnil úver riadne a včas, žalobca podľa § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov vyhlásil dňa 6.8.2014 úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný zaplatil časť sumy z úveru a teda dlžná nezaplatená suma je vo výške 2.433,59 EUR a žalobcovi vznikol nárok okrem iného aj na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 16,50 % ročne zo sumy 2.433,59 EUR od 14.2.2017 do zaplatenia. Skutočnosť, že po zosplatnení vznikol žalobcovi nárok aj na úrok z omeškania, neznamená zánik nároku žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku v požadovanej výške. Súbežné uplatňovanie nároku na zmluvný úrok a na úrok z omeškania nemôže byť považované za dvojité sankcionovanie žalovaného a nejedná sa o dvojnásobné zaťaženie veriteľa." Žalobca so dovoľuje poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 43CO/1/2018 zo dňa 25.01.2018. Rovnako tak poukazujeme aj na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, N.. I. W.: „Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavru akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal", ale „peniaze mohol zobrať"), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný", paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilanti bus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného" spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalosti ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagatelné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy)." Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia žiadame, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Košice zo dňa 27.06.2019 č. k. 25Csp/134/2018 v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alternatívne žiadame, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Žalovaná sa nevyjadřila.

7. Odvolací súd postupom podľa § 385 CSP, spôsobom verejného vyhlásenia rozsudku (zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zákonnej lehote), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a v spotrebiteľskom spore rozhodol tak, že čiastočne potvrdil rozsudok podľa § 387 CSP z jeho správnych a výstižných dôvodov, a v ostatnej zamietajúcej prevyšujúcej časti zrušil rozsudok a vec vrátil súdu na ďalšie konanie (aj vo výroku o náhrade trov konania) a nové rozhodnutie.

8. Napadnutý rozsudok čo do potvrdzujúcej časti zamietajúceho výroku, t.j. čo do sumy 47,37 eur (sumu predstavuje nepriznaná žiadaná suma žalobcovi za prvú upomienku na úverovom účte vo výške 9,96 eur, 24,90 eur za druhú upomienku a ďalšie poplatky, poistné 2,62 eur, D1 poistné z 10.12.2014 - 2,62 eur a ďalšie poistné z 10.1.2015, 2,62 eur, poplatok za výzvu na splatenie úveru s prísl. vo výške 3,50 eur, úhrne 47,37 eur), ide o poplatky za upomienky, ktoré v žiadnom prípade nejdú na ťarchu spotrebiteľky, spoplatňovania akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa, sú nemiestne žiadané a správne a zákonne tieto poplatky za upomienky a poistné súd prvej inštancie zamietol a odôvodnil podrobne podľa § 3 ods. 1 Obč.zák. , lebo výkon práv a povinností nemohol byť v rozpore s občianskoprávnymi vzťahmi a nemal bez právneho dôvodu zasahovať do oprávnených záujmov spotrebiteľa.

9. Súd priznal žalobcovi zmluvné úroky a úroky z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 84,08 eur, v tejto časti nebolo podané odvolanie zo strany žalovanej a čo do vyhovujúcej časti bol úspešný žalobca, preto tento výrok nepreskúmaval odvolací súd v odvolacom konaní (§§ 364, 367 ods. 1, 2 CSP).

10. V prevyšujúcej časti žaloby vo vzťahu k zmluvným úrokom súd prvej inštancie ako nedôvodnú žalobu zamietol, lebo išlo o uplatnenie nárokov aj za obdobie po zosplatení úveru t.j. po 18.6.2015 do zosplatenia, v zmluve však bola jasne dohodnutá doba trvania úveru do 10.7.2015 a odôvodnenie rozsudku je chabé, strohé a stručné (len tým, že ide o akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania, ktoré sa dostáva do rozporu so zákonom, neprípustným navyšovaním úrokov z omeškania ja právna konštrukcia navýšenia úrokov z omeškania o úroky za úver, napríklad zmluvnou podmienkou o platení úrokov za úver do zaplatenia aj po splatnosti úveru, počas omeškania uzavrieť), a preto ako nepreskúmateľný rozsudok v tejto zamietajúcej prevyšujúcej časti rozsudku odvolací súd napadnutý rozsudok so zreteľom na § 389 CSP zrušil ako aj vo výroku o náhrade trov konania a vrátil spor na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

11. Napadnutý rozsudok nezodpovedá požiadavkám a parametrom § 220 ods. 2 CSP a nie je preskúmateľný.

12. Odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f, h/ CSP boli preukázané, keďže odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, to znamená musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych skutkových zistení môže byť aj chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti (alebo zisteným skutočnostiam mohol prisudzovať iný právny význam).

13. Okrem toho, že ide o predčasné a nepreskúmateľné rozhodnutie v časti výroku o zamietnutí žaloby čo do poplatkov v uvedenej výške, odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že po vrátení veci je povinný okrem riadneho odôvodnenia rozsudku prečo zamietol žalobu, aj o ďalšie úroky, ktoré neboli dohodnuté v zmluve po zosplatení, ale ex offa má povinnosť sa zaoberať ustálenou judikatúrou Súdneho dvora v systéme ochrany spotrebiteľov, pretože z článku 8 ods. 1 smernice 2008/48, vykladaného so zreteľom na jeho odôvodnenie č. 28 vyplýva, že pred uzavretím zmluvy o úvere je veriteľ povinný posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, pričom táto povinnosť môže zahŕňať nahliadnutie do príslušných databáz.

14. Okrem toho taká povinnosť je dôležitá tým, že má chrániť spotrebiteľov pred rizikami nadmerného zadĺženia a platobnej neschopnosti, čím prispieva k dosiahnutiu cieľa a smernice 2008/48, ktorý podľa jej odôvodnení v bode 7 a 9 spočíva v úplnej a kogentnej harmonizácii v niekoľkých kľúčových oblastiach spotrebiteľských úverov. Treba zvýrazniť, že existuje aj nezanedbateľné nebezpečenstvo, že sa spotrebiteľ najmä z dôvodu nevedomosti nebude dovoľávať právnej normy určenej na jeho ochranu a v tejto súvislosti rozsudok ESD C 2020/167 z dňa 5.3.2020 jednoznačne uzavrel (z 5.3., ide o najnovšie rozhodnutie), že súd prvej inštancie má povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti

stanovenej v článku 8 tejto smernice, lebo veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodíť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve (inak povedané po tomto zistení a vyjadrení žalobcu žaloba za ďalšie úroky má byť zamietnutá). Nebráni preto vnútroštátnej právnej úprave, aby sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverov mu bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluve o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, táto sa ale (uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne a to v 3-ročnej premlčacej dobe), čiže v danej veci je nezistená bonita a sankcia za nečinnosť žalobcu. O. i. ide o neplatnú zmluvu o úvere z hľadiska povinnosti spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, a teda aj jeho príslušenstva.

15. Odvolací súd poukazuje na procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý znamenal zrušenie rozsudku v jeho napadnutej časti, lebo úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť závažnosť každého porušenia práva na spravodlivý proces, pritom môže dospieť k riešeniu, že niektoré menej závažné pochybenie môže odvolací súd napraviť svojím postupom, v riešenom spore však nešlo o takýto prípad a odvolací súd dopĺňa, že aj zákon o spotrebiteľských úveroch pozná povinnosť veriteľa, t.j. žalobcu skúmať bonitu klienta, t.j. bonitu spotrebiteľky (rozumej žalovanej, poznámka odvolacieho súdu), keďže sa žalujú už len úroky z omeškania a je skutočnosťou, že z obsahu spisu takéto skúmanie bonity spotrebiteľky - žalovanej chýba.

16. Odvolací súd pripomína, že súd prvej inštancie vysvetlil, čo priznal vo vyhovujúcom výroku, poukázal na to, z čoho pozostáva suma 47,37 € a to v bode 3 odôvodnenia rozsudku strana 2, zistil, že zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 10.7.2017 postupca Poštová banka (ďalej aj Poštovka) postúpila následne pohľadávku voči žalovanej na žalobcu, ktorý sa tak stal novým hmotnoprávnym veriteľom žalovanej pohľadávky.

17. Okrem iného ale absentuje zo strany žalobcu akékoľvek preskúmanie odôvodnenia podanej žaloby, lebo z čl. 10 zmluvy o úvere (danej na podpis žalovanej pri dôchodku a inom príjme 168 €), predpokladanom čistom príjme do domácnosti 676 €, v čase uzavretia zmluvy, t.j. 3.7.2013 ani následne, nebola schopná žalovaná splácať výšku splátky 56,62 € a to pri i vynaložení maximálneho úsilia čoho dôsledkom mohol byť aj vznik sociálneho napätia v rodine žalovanej spotrebiteľky.

18. Uvedené zistenia keďže súd prvej inštancie týmito prísnyimi povinnosťami veriteľa, t.j. povinnosťou žalobcu zaoberať sa aj bonitou klientky - žalovanej sa nezaoberal, čo presahuje rámec zisťovania v odvolacom konaní, odvolací súd v časti napadnutého výroku rozsudku a v nadväzujúcom výroku o náhrade trov konania vrátil vec súdu prvej inštancie na doplnenie dokazovania v naznačenom smere s tým, že vzhľadom na § 391 ods. 2 CSP súd prvej inštancie je viazaný aj právnym názorom odvolacieho súdu a ustálenou judikatúrou (Najvyššieho SR v Bratislave 3Cdo/169/2017, ako aj ESD rozsudkom zo dňa 5.3.2020).

19. V novom rozhodnutí potom rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania.

20. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.